

→ 21

МЕЖДУНАРОДНАЯ КРАСНАЯ КНИГА

Большая панда

21

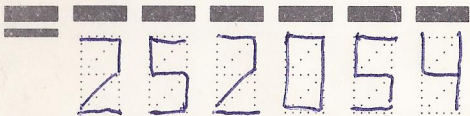

Куда **Київ - 59**
Вул. Чакалова
№ 52 кв 38

Кому **Маняку Володимир**
Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
322608

Дипродзертисек
Вул. Червоноської 21-2
Бутенко

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
27. 07. 88. 88230. Цена 6 к. Рисунок художника А. Исакова

173

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

г. Мандку В. А.

Шановний Володимире Антоновичу

Виснаю статтю з нашої газети
„Зеркало“ під назвою „Куркуль“
де йдеться про 1982-83 р. на
Україні. Може вона
буде корисною для книги-меморію
„83-ий год“

Ветеран війни і праці

Бутенко М. Д.

ли 1989 р

ЗГАДУЮ З ВДЯЧНІСТЮ

Зараз я студентка Діі імені М. І. Арсенічева, а своєю трудовою діяльністю розпочинаю на вагонобудівному заводі. Моїм виробничим наставником тут була Віра Василівна Беліна. Дуже вдячна їй за допомогу, що вона мені подала під час роботи в інструментальному цеху цього підприємства. Думаю, що теплі почуття збережуть до тьоті Віри — так ми називали її — й багато інших учнів.

Якщо ми працювали на одному верстаті, то Віра Василівна обслуговувала два. Але завжди знаходила час, щоб прийти комусь із новачків на допомогу, особливо, коли бачила, що в нього щось не ладиться в роботі.

У січні В. В. Беліній виповнилося 55 років. Від імені усіх її учнів хочу поздоровити її з днем народження і побажати міцного здоров'я, щастя, довгих і безхмарних років життя. Хай більше таких людей, як вона, буде в нашому суспільстві. Вони несуть добро і щастя всім.

Л. ПЛАХОТНА,
студентка Індустріального
інституту імені М. І. Арсенічева.

ПРОСТО ДИВУЮСЯ

Добре знаю Дзержинку, умови праці в її агломераційних цехах. А тому дуже здивувався, коли незадовго до Нового року прочитав у «Дзержинці» кореспонденцію «Прозріння», у якій група агломератників прохає не закривати їхній агломераційний цех. Зі свого боку, вони обіцяють працювати так, щоб менше викидів пилу та газу йшло в атмосферу. Не знаю, як думають добитися цього агломератники. Щодо мене, то, взагалю, якщо цех фізично і морально застарів, його слід терміново реконструювати або ж виводити з ладу діючих, щоб не забруднював шкідливими викидами та пилом атмосферу над містом.

Б. ОСОСОК,
ветеран праці.

КОТРА ЗАРАЗ ГОДИНА?

Наївне, здавалося б, запитання. Бо ж чи не в кожного є годинник. А як бути тим, у кого його немає? Колись, пригадую, електричні годинники були на площі Леніна, в інших людних місцях. А біля готелю «Зоря» циферблатом для нього служили живі квіти. Немає зараз цього всього. А шкода...

АЛЕКСЕЄВА,
жителька вулиці Матросова.

„КУРКУЛЬ“

— ІДУТЬ! ІДУТЬ! — схвильовано зачестила мати, забігши в дім, і повернувшись до кутка, де висіла ікона, перекрестилася: «О, господи, врятуй наші душі!». Її очі, що завжди випромінювали доброту і ласку, були сумними. Вона почала поспіхом хапати вузлики, ланочки, коробочки з борошном, крупою, горохом і ховати в плиту, піддувало.

— Ну чого стоїш, Гнате? — зло кинула в бік батька, — допомагай. Вони вже у сусідів. Швидко віднеси і сховай в туалеті, — подала батькові дві в'язки цибулі.

На той час, коли це сталося, я був серед дітей (брата і сестри) старшим, все добре пам'ятаю. В країні проходила колективізація. В ході її розкуркулювали... Навіть тих, хто мав одну корову, свинку чи десяток курей. Все вигребли, вимели, нічим було засівати лани. Система такої реорганізації селянських господарств тільки погіршила і без того складне становище з продовольством у 1932—1933 роках. Весна 1933 року охопила Україну (особливо її південну частину) голодом. Люди вимирали сім'ями.

Голодували й робітники у містах. Але такої смертності, як у сільській місцевості, там не було. Існувала в той час картючка система. Вона і підтримувала робітників. Люди ходили худі, пухлі, але працювали (400 г хліба на утримання і службовця. 600—800 г — на робітника, 1000 г — на людей такої професії, як сталевар, допомагали триматися). В окремих робітників і службовців були й присадибні ділянки, де сіяли жито, пшеницю, гречку, просо. Ось і вирішили «вгорі» потрусити ще й міське населення. Створювали численні комісії — трійки заготовачів. Ці комісії заходили в будинки городян індивідуального сектора й вигрібали все до грамульки. Рідні мої вже знали, що робиться в місті, знала мати і як. Тому дуже перелякалася, коли побачила, що підвода заїхала на подвір'я сусідів.

Як не метушилися батько й

мати, ховаючи по кутках мізерні запаси, але не встигли все приховати. В той час, коли мати клала у відро для сміття вузлики з крупами, прикриваючи їх картопляним лушпинням, на подвір'ї з'явилися троє. Два міліціонери й один у цивільному, Здорові, ситі, з червоними вилицюючими обличчями. У брудних чоботах з налиплою землею пройшли по чистій ряднині в кімнату.

— А ну, куркуль, викладай хліб, і притому — швидко! Сам. Добровільно. А то ми все перевернемо, але знайдемо, — попередив у цивільному.

Це мій батько куркуль? З дванадцяти років працював він на металургійному заводі, все робив у домі і на городі власними руками...

— У нас немає хліба, крім того, що отримуємо по картючці на заводі, — відповів батько.

— Так тобі й повірили, — невдоволено промовив громадянин у цивільному. Підійшов до комода й різко потяг до себе ящик. Одним рухом скинув долі охайно складену білизну, підняв газету, що прикривала дно ящика.

— А це що? — закричав, показуючи на розсіпану тонким шаром квасоллю.

— Це квасоля. На весну для садіння приготувала. У нас же троє дітей, — промовила мати, втираючи сльози краєм хустки.

— Бачу, що квасоля, не сліпий. А квасоля хіба не продукт? Забрати! — повелів стражам закону.

— Е-е-е! — вигукнув радісно один з міліціонерів, що стояв на ступі і заглядав на верх старої шафи для одягу. — Тут теж делікатес.

І згріб у жменю біле кабачкове насіння.

У той час, коли ця «трійця» все перевертала й вигрібала, я згадав, що на кухні, під кушеткою, у качанах по десять штук дві в'язки першосортної кукурудзи, відібраної матір'ю для садіння. Розуміючи, що незабаром черга дійде й

до неї, я стараючись бути непоміченим, зайшов на кухню, відкрив дверцята печі й, поклавши туди в'язки, почав закривати. Раптом чиясь сильна рука відкинула мене від печі. Міліціонер забрав кукурудзу, а мені пригрозив кулаком. Знайшли й вузлики, як сховала мати по кутках.

— А це понесемо так, — тримаючи в руках дві торбочки, що витяг з відра для сміття, сказав громадянин у цивільному. — Відчувається, що тут борошно, крупа. Може, теж скажете, що приготовлено для садіння? Ей ти, куркуль, забирай своє багатство й миттю на підводу!

Батько покірно взяв мішок-клубочок, де було кілограмів десять «багатства», відніс усе на підводу. Задоволена результатами роботи, «трійця» пішла, регочучи.

Вони сміялися, а ми плакали. Мама вголос. Малюки хлюпали носами. Тільки батько сидів мовчазний, обхопивши долонями голову. Мені тоді здалося, що його свіжоче волосся стало ще світлішим!

Ввечері батькові треба було йти на роботу, в нічну зміну. Мати веліла мені розбудити тата, щоб збирався. Коли я підійшов до ліжка, він чомусь не став підніматися, як робив це завжди. Я почав його будити: «Вставай, запізнився на роботу». Але батько не піднімався.

Не підвівся мій батько в той вечір з ліжка. Й ніколи більше не піднімався. Імперіалістичну пройшов. Переніс три роки полону. Терпів холод і голод. Все пережив. А перенести приниження людської гідності — не зміг. Серце не витримало.

Суворий довгастих профілю обличчя. Чорні густі брови, біла копна волосся. Таким я запам'ятав свого батька на все життя. А було йому лише 37 років.

Я розповів про те, що болить мені вже 55 років. Розповів з однією метою — щоб ніколи і ні з ким подібне не повторилося.

В. КЛИМЕНКО,
житель вулиці Арсенічева.

Справжні чарівниці!

Хочу поділитися враженнями від роботи косметичного кабінету, що розташований у будинку на Комсомольському проспекті. Біля нього лавки стоять, можна посидіти. Я частенько тут з онукою сиджу, то все бачу, як туди жіночки

забігають. Яюсь і я зайшла подивитися, що воно там, яке диво?

І так там мене привітно та ласково зустріли! З мене, старенької, зробили «красуню», хоч подавай заяву на конкурс чарівниць року. А які там лю-

ди працюють ввічливі, доброзичливі, які в них руки умілі! Так і пурхають над твоїм обличчям, жодної зморшки не залишать. Спасибі лікарю-косметологу Надії Яківні Бобковій та її товаришкам, які несуть людям віру в добро, надію на краще буття та добрий настрій.

Р. КОСТЕНКО,
пенсіонерка.